

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/49/2014
Identifikačné číslo spisu:	2013200243
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2013200243.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: Obec Čakany, OBÚ Hlavná 115, Čakany, právne zastúpený: Advokátska kancelária Kolíková & Partners, s.r.o., Radvanská 21, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, Námestie slobody 6, Bratislava, za účasti: ZEDA Bratislava, s.r.o., Štvrtok na Ostrove č. 437, právne zastúpený advokátom: JUDr. Stanislav Jakubčík, Kutlíkova 17, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 17170/2012/SV-44795 zo 4. februára 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 115/2013-121 z 3. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 115/2013-121 z 3. apríla 2014 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S 115/2013-121 z 3. apríla 2014 zamietol žalobu žalobcu v zmysle § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č.: 17170/2012/SV-44795 zo 4. februára 2013, ktorým žalovaný správny orgán zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Trnave č. KSÚ-OSP-00419/2009/GI z 3. júna 2009, ktorým prvostupňový správny orgán rozhodol o využití územia „Ťažba štrkopieskov - rozšírenie ťažobnej plochy" pre navrhovateľa GRAVEL LAND, s.r.o. na pozemku parcelné č. XXX/XX v k. ú. Čakany.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že Krajský stavebný úrad Trnava, ako orgán štátnej správy príslušný podľa § 3 zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov v spojení s § 50 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) a podľa § 39 a § 39b zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Stavebný zákon“), rozhodnutím č. KSÚ-OSP-00419/2009/GI z 3. júna 2009 rozhodol o využití územia

„Ťažba štrkopieskov - rozšírenie ťažobnej plochy" pre navrhovateľa Gravel Land, s.r.o., so sídlom Štvrtok na Ostrove č. 437 na pozemku parc. č. XXX/XX v k. ú. Čakany.

Toto rozhodnutie napadli žalobou na Krajskom súde v Trnave Obec Čakany a ďalší vlastníci susedných pozemkov, v katastri obce Čakany a žiadali preskúmať jeho zákonnosť. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 14S 78/2009 z 28. januára 2010 konanie zastavil. Na základe odvolania podaného žalobcami Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3Sžo 117/2010 z 21. októbra 2010 toto rozhodnutie krajského súdu zrušil a vyslovil právny názor, že Obec Čakany mala byť, v zmysle § 34 ods. 1 Stavebného zákona, účastníkom územného konania. Pokiaľ ide o ostatných žalobcov, uložil krajskému súdu v ďalšom konaní zistiť, či sú splnené podmienky na postup podľa § 250 OSP.

Následne Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 14S 78/2009-311 z 26. apríla 2012 uložil Krajskému stavebnému úradu v Trnave povinnosť doručiť do vlastných rúk Obci Čakany rozhodnutie č. KSÚ-OSP-00419/2009/Gi z 3. júna 2009 a návrh ostatných žalobcov na doručenie rozhodnutia zamietol. Krajský stavebný úrad doručenie rozhodnutia vykonal 24. mája 2012, následne obec Čakany, v zastúpení Advokátska kancelária Marián Hrbáň, Bratislava, podala proti rozhodnutiu Krajského stavebného úradu v Trnave odvolanie. O odvolaní bolo rozhodnuté preskúmaným rozhodnutím žalovaného č. 17170/2012/SV-44795 zo 4. februára 2013.

Z obsahu administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že vyššie uvedené rozhodnutie z 3. júna 2009 vydal Krajský stavebný úrad v Trnave na základe žiadosti o vydanie rozhodnutia o využití územia z 26. januára 2009, ktorú podal navrhovateľ Gravel Land, s.r.o. (právny predchodca účastníka tohto konania - ZEDA, s.r.o.) na Stavebný úrad Čakany, potom, ako si podľa § 50 Správneho poriadku aťahoval právomoc vo veci rozhodnúť v dôsledku sťažnosti stavebníka na prietahy v konaní zo strany Stavebného úradu Čakany.

Svojou žiadosťou stavebník navrhoval rozšíriť existujúcu ťažbu štrkopiesku na pozemok parcelné č. XXX/XX o rozlohe 186378 m², nachádzajúcim sa v k. ú. Čakany Obec Čakany, keď do času podania žiadosti vykonával už dobývanie ložiska štrkopiesku na parcele č. XXX/XX., pričom parcela č. XXX/XX, ako aj ďalšie iné parcely, boli v zmysle dovtedajších rozhodnutí touto činnosťou dotknuté. K žiadosti stavebník doložil potrebnú projektovú dokumentáciu so stanoviskami a rozhodnutiami dotknutých orgánov štátnej správy a organizácií, správcov inžinierskych sietí LV č. XXX, kópiu z katastrálnej mapy, geometrické plány, výpis z Obchodného registra a stanoviská príslušných správnych orgánov.

Krajský stavebný úrad Trnava listom č. KSÚ-OSP-00416/2009/Gi zo dňa 18.5.2009 oznámil začatie konania účastníkom konania a dotknutým orgánom a nariadil ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním, ktoré sa konalo dňa 2.6.2009. Na ústnom pojednávaní OÚ ŽP Dunajská Streda požadoval do rozhodnutia zapracovať podmienky záverečného stanoviska Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 9220/06-3.5 gn z 2. februára 2007 vydané v zmysle zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „stanovisko EIA“), ktorým sa posudzoval zámer s názvom „Čakany vodná ťažba štrkopieskov na ložisku nevyhradeného nerastu“.

Krajský súd poukázal na to, že pokiaľ žalobca vo svojej žalobe namietal, že sa s ním nekonalo ako s účastníkom konania, nevykonalo sa ústne pojednávanie s miestnou ohliadkou a správny orgán nesprávne doručoval územné rozhodnutie, keď nedoručoval oznámenie o začatí konania, ako ani ďalšie oznámenia z predmetného konania, ani napádané rozhodnutie formou verejnej vyhlášky, tieto námietky nespochybňujú vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia.

K námietke žalobcu, že správne orgány s ním nekonali ako s účastníkom konania krajský súd uviedol, že s touto nie je potrebné sa v tomto súdnom konaní zaoberať, nakoľko o námietke neúčasti obce Čakany v územnom konaní, už bolo právoplatne rozhodnuté rozhodnutím najvyššieho súdu 3Sžo 117/2010 z 21. októbra 2010 s vysloveným právnym názorom, že Obec Čakany, mala byť v zmysle ust. § 34 ods. 1 Stavebného zákona, účastníkom stavebného konania. Na základe tohto rozhodnutia Krajský stavebný úrad v Trnave (ďalej aj „KSÚ“) vykonal doručenie prvostupňového rozhodnutia dňa 24.5.2012, na čo následne žalobca podal voči tomuto rozhodnutiu odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté rozhodnutím žalovaného, ktoré je predmetom tohto súdneho prieskumu. Pre úplnosť krajský súd uviedol, že žalobca v tomto prípade mohol konať a rozhodovať, ako príslušný stavebný úrad. Avšak KSÚ na základe sťažnosti spoločnosti ZEDA Bratislava, s.r.o., na nečinnosť a prietahy v konaní, podľa § 50 Správneho

poriadku si vyhradil právomoc stavebného úradu, čo bolo žalobcovi oznámené listom zo dňa 11.3.2009. K námietke žalobcu o nesprávnom doručovaní písomností formou verejnej vyhlášky, krajský súd uviedol, že s touto nie je možné sa stotožniť. Ustanovenie § 36 ods. 4 Stavebného zákona podľa názoru krajského súdu upravuje doručenie oznámenia o začatí územného konania formou verejnej vyhlášky v prípade veľkého resp. neznámeho počtu účastníkov konania. V danom prípade však okruh účastníkov konania bol pre konajúci správny orgán známy, a preto žalovaný správny orgán doručoval účastníkom konania v súlade s § 42 ods. 1 priamo dorúčením písomného vyhotovenia.

Pokiaľ žalobca namietal, že preskúmaným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho práv a právom chránených záujmov, krajský súd poukázal na to, že žalobca môže účinne namietat' len tú nezákonnosť rozhodnutia, ktorou bol ukrátený na svojich právach, pričom ukrátením na právach, je nutné rozumieť nielen ukrátenie na právach hmotných, ale aj na právach procesných. Samotné tvrdenie žalobcu o nesprávnosti záverov žalovaného a ich rozpore so zákonom, nestačí. Takémuto tvrdeniu musí korešpondovať jeho subjektívne oprávnenie, ktoré vychádza z konkrétneho právneho predpisu. Súd v každej konkrétnej veci v intenciách vyššie citovaných zákonných ustanovení posudzuje, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitimácie na podanie žaloby v správnom súdnictve. V konaní podľa piatej časti OSP súd poskytuje ochranu len subjektívnym právam žalobcu.

Krajský súd sa preto prioritne zaoberal otázkou, či preskúmané územné rozhodnutie o využívaní územia „Ťažba štrkopieskov - rozšírenie ťažobnej plochy“, bolo spôsobilé ukrátiť žalobcu na jeho právach a dospel k záveru, že z charakteristiky rozhodnutia o umiestnení stavby vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktorým sa stavba priamo nerealizuje, nakoľko k jej realizácii dochádza až na základe stavebného povolenia, to znamená osobitného rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní, čím nemôže dôjsť reálne k porušeniu práv žalobcu. Rozhodnutie o umiestnení stavby, podľa názoru krajského súdu, reálne do práva žalobcu nezasahuje a toto žiadnym spôsobom nemôže narušiť. Vytvára sa ním len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale nemusí v budúcnosti ani dôjsť. Ak teda po rozhodnutí o využívaní územia nasleduje ešte ďalšie rozhodnutie, až na základe ktorého môže byť ťažba uskutočňovaná, nemôže byť samotným rozhodnutím o využívaní územia, na základe ktorého nie je možné ešte dobývať ložisko nerastu a ktorým sa len povoľuje využívanie územia a určujú sa podmienky, žalobca priamo dotknutý na svojich právach.

K námietke žalobcu, že žalované správne orgány si pre svoje rozhodnutie nevyžiadali doplnenie stanoviska EIA, aj keď sa podľa názoru žalobcu zmenili skutkové okolnosti, krajský súd uviedol, že stanovisko EIA vydané v zmysle zákona č. 24/2006 Z. z. nebolo napadnuté. Údaje v ňom obsiahnuté sú založené na faktoch a dôsledných meraniach a žalobca nepreukázal, že s odstupom času, by došlo k takým zásadným zmenám, ktoré by odôvodňovali zmenu vydaného záverečného stanoviska EIA. Krajský súd skonštatoval, že z obsahu prvostupňového rozhodnutia je zrejmé, že toto dostatočne stanovuje podmienky v predmetnej veci v súlade s § 126 ods. 1 Stavebného zákona, ktoré boli stanovené v súčinnosti s dotknutými orgánmi štátnej správy, ktoré k navrhovanému zámeru predložili súhlasné záväzné stanoviská z hľadiska nimi sledovaných záujmov a uložili podmienky, ktoré KSÚ zapracoval do podmienok svojho rozhodnutia. Žalobca v správnom konaní nepreukázal opodstatnenosť týchto námietok a ani nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by jeho námietky relevantne potvrdzovali.

Z uvedených dôvodov dospel krajský súd k záveru, že vydaním preskúmaného územného rozhodnutia žalované správne orgány nemohli nijako reálne ukrátiť žalobcu na jeho právach, a preto považujú žalobné námietky za nedôvodné, žalobu s poukazom na § 250j ods. 1 OSP zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a nepriznal ani náhradu trov konania pribratému účastníkovi, nakoľko za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobcu žiadať, aby nahradil trovy konania vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP do konania pribrať, hoci žalobca jeho pribratie do konania sám nemohol nijako ovplyvniť (5Sžp 14/2011, 8Sžo 52/2011).

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a žiadal prvostupňový rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť zrušením rozhodnutia žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa. Predovšetkým namietal nesprávnosť záverov krajského súdu o tom, že rozhodnutie o využití územia nemôže zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov žalobcu. Podľa jeho názoru, opierajúceho sa o rozhodovaciu činnosť súdov, rozhodnutie o využívaní územia, ako druh územného rozhodnutia je spôsobilé zasiahnuť do práv žalobcu, pretože sa v ňom rozhoduje o veciach, ktoré nie sú

predmetom posudzovania v stavebnom konaní a na ktoré konanie o povolení stavby bezprostredne nadväzuje, a preto je právne neakceptovateľné považovať územné rozhodnutie za právny akt nespôsobilý zasiahnuť do práv žalobcu len preto, že sa ním priamo nerealizuje stavba.

Ďalej zopakoval svoje námietky uvedené v žalobe týkajúce sa nepoužitia verejnej vyhlášky ako formy doručovania, najmä z pohľadu toho, že v predmetnom prípade išlo o zvlášť rozsiahlu stavbu, a taktiež porušenia práva na dvojínštancné správne konanie - keď po doručení rozhodnutia KSÚ správny orgán nezopakoval ústne pojednávanie spojené s miestnou obhliadkou. Tiež zdôraznil, že ešte ako stavebný úrad, od začiatku podania žiadosti stavebníka o vydanie územného rozhodnutia o využívaní územia poukazoval na nedostatky žiadosti v otázke jej vplyvu na životné prostredie.

Podstatnou z hľadiska hmotného práva bola námietka, že žalovaný sa nevysporiadal s otázkou aktuálneho posúdenia vplyvov žiadosti stavebníka na životné prostredie, nakoľko stanovisko EIA bolo už v tom čase neaktuálne, vychádzalo z modelových výpočtov (odhadov), hoci v čase rozhodovania žalovaného už prebiehala v časti areálu ťažba štrkopieskov, a preto bolo možné urobiť reálne merania a zistiť skutočný stav vplyvov činnosti na životné prostredie. Podľa jeho názoru správne orgány vážne pochybili, keď v rozhodnutiach neuviedli, na základe čoho súhlasili so stanoviskom EIA, prečo prevzali jeho podmienky a neskúmali skutočný stav veci a to napriek výhradám, na ktoré žalobca poukazoval.

Na podporu svojej argumentácie uviedol právny názor z rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorý vo vzťahu k relevancii záverečného stanoviska EIA uviedol: „Pri posudzovaní navrhovanej činnosti sa jedná len o podklad pre ďalšie povoľovacie konanie, na ktorého obsah je povoľujúci orgán povinný prihliadať avšak nie je ním viazaný a v prípade, že sa od jeho obsahu odchýli, je povinný svoj postup náležite odôvodniť.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžp 27/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžp 7/2008, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5SŽz/1/2010).

Z uvedeného podľa názoru žalobcu vyplýva, že ak dôjde k vydaniu záverečného stanoviska EIA, neznamená to, že v budúcich povoľovacích konaniach nemôže vyvstať otázka o akceptovateľnosti jeho záverov vzhľadom na meniace sa skutkové okolnosti. Takýto záver možno podľa názoru žalobcu oprieť aj o právny názor najvyššieho súdu odvolávajúci sa na rozhodnutia Súdneho dvora: „Pokiaľ sa medzičasom zmenili environmentálne podmienky alebo sa zmenil projekt takým spôsobom, že sú možné iné významné vplyvy na životné prostredie, je potrebné sa zaoberať otázkou, či výsledky posúdenia vplyvov na životné prostredie v roku 1998 v čase vydania „starého“ územného rozhodnutia stále vhodne reflektujú možné významné vplyvy na životné prostredie (m. m. rozsudky Súdneho dvora C-201/02 bod 47, C-290/03 bod 47 a nasl., C-508/03 body 103 až 106).

Vzhľadom na uvedené je podľa názoru žalobcu úlohou žalovaného ako správneho orgánu riadne a zodpovedne s ohľadom na skutočný stav veci posúdiť v územnom konaní vplyv žiadosti na životné prostredie, pričom podklad pre túto otázku v podobe záverečného stanoviska EIA podlieha procesu hodnotenia dôkazov. Ak sú teda predložené námietky voči východiskovým údajom záverečného stanoviska EIA (čo žalobca v správnom konaní urobil), je povinnosťou správneho orgánu takéto námietky vo vzťahu k záverečnému stanovisku EIA vyhodnotiť a v prípade potreby, za účelom riadneho zistenia skutkového stavu veci, vykonať potrebné dokazovanie. Žalovaný aj KSÚ považovali záverečné stanovisko EIA za záväzné a námietky žalobcu preto za irelevantné.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním z 2. júna 2014 a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Poukázal na to, že rozhodnutie o umiestnení stavby reálne do práv žalobcu nezasahuje. Predmetným rozhodnutím sa vytvára len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale nemusí v budúcnosti ani dôjsť. Ak teda po rozhodnutí o využívaní územia nasleduje ešte ďalšie rozhodnutie, až na základe ktorého môže byť ťažba uskutočňovaná, nemôže byť žalobca priamo dotknutý na svojich právach samotným rozhodnutím o využívaní územia, na základe ktorého ešte nie je možné dobývať ložisko nerastu a ktorým sa len povoľuje využívanie územia a určujú sa podmienky.

K námietke žalobcu uvedenej v odvolaní o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci z hľadiska posúdenia vplyvu na životné prostredie žalovaný uviedol, že KSÚ pri posudzovaní návrhu a stanovení podmienok rozhodnutia v predmetnej veci postupoval v súlade s § 126 ods. 1 Stavebného zákona a podmienky využívania územia stanovil v súčinnosti s dotknutými orgánmi štátnej správy, ktorých vyjadreniami a stanoviskami je viazaný pri rozhodovaní vo veci. V súlade s uvedeným ustanovením Stavebného zákona KSÚ posúdil predmetný návrh na vydanie územného rozhodnutia vrátane jeho

možných vplyvov na životné prostredie, na základe záväzných stanovísk dotknutých orgánov, v ktorých právomoci je podľa osobitných predpisov chrániť a posudzovať možný vplyv daného územného zámeru na životné prostredie. Žalovaný zdôraznil, že dotknuté orgány k navrhovanému zámeru predložili súhlasné stanoviská z hľadiska nimi sledovaným záujmov a uložili podmienky, ktoré KSÚ zapracoval do podmienok svojho rozhodnutia. Podľa názoru žalovaného, KSÚ, ani žalovaný nie sú kompetentní posudzovať obsah záväzných stanovísk dotknutých orgánov, ani si robiť vlastné úsudky alebo posudzovať okolnosti prislúchajúce týmto orgánom.

Žalovaný ďalej poukázal na to, že sa v napadnutom rozhodnutí dostatočne vyrovnal aj s námietkou žalobcu týkajúcou sa vzniknutého valu okolo ťažobného areálu, ako aj s námietkou o vyschnutí studní. Žalobca v odvolacom konaní podľa jeho názoru nepreukázal opodstatnenosť týchto námietok, ani nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by jeho námietky relevantne potvrdzovali. Opätovne poukázal na skutočnosť, že ide o rozšírenie ťažobnej plochy ťažby štrkopieskov, keď účel využívania územia na ťažbu štrkopieskov spolu s podmienkami a spôsobom úpravy územia, odvodnenia, pripojenia na dopravné a rozvodné siete, požiadavkami na ochranu životného prostredia a zdravia ľudí, ochranných pásiem a pod. boli určené už právoplatným územným rozhodnutím o využití územia a umiestnení stavby z 18. októbra 2005 č.: Ča 2005/013-004, ktoré vydal žalobca - resp. Stavebný úrad obec Čakany pre predchodcu účastníka konania spoločnosť ZEDA s r.o. s tým, že v budúcnosti sa uvažuje s rozšírením ťažobnej plochy.

V žalobou napadnutom rozhodnutí KSÚ ide iba o rozšírenie ťažobných plôch, ktoré boli na ťažbu štrkopiesku už právoplatne určené a v súlade s predchádzajúcim právoplatným územným rozhodnutím sa rozširuje ťažobná plocha vymedzená v tomto rozhodnutí o využití územia na dobývanie ložiska nevyhradeného nerastu v súlade s plánom využívania ložiska.

K námietke žalobcu týkajúcej sa nekonania so žalobcom, ako s účastníkom konania, najmä že žalovaný sa nevyrovnal s námietkou žalobcu, že tento nemal možnosť uplatňovať svoje práva a oprávnené záujmy v prvostupňovom konaní, pretože KSÚ s ním nekonal, ako s účastníkom konania, proti druhostupňovému rozhodnutiu žalobcu už nemohol podať odvolanie, čím je v jeho prípade popretá zásada „dvojinštančnosti“ a pochybenie z dôvodu nedoručovania verejnou vyhláškou podľa § 42 ods. 2 Stavebného zákona, keď podľa žalobcu išlo o „rozsiahle územie“ a obyvateľom obce bolo Čakany upreté právo byť účastníkmi konania, žalovaný opätovne uviedol, že o námietke účasti obce Čakany v územnom konaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky a v intenciách jeho rozsudku Krajský súd v Trnave tak, že predmetné územné rozhodnutie krajského stavebného úradu je potrebné obci Čakany doručiť, čo KSÚ následne vykonal a obec využila právo účastníka konania a podala odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný v odvolacom konaní, preto táto námietka je podľa jeho názoru neopodstatnená. Navyše, konanie o prvom návrhu na využitie celého územia na ťažbu štrkopieskov (v roku 2005), kedy obec Čakany, ako príslušný stavebný úrad rozhodla o využití územia na daný účel, bolo právoplatne ukončené a ani na verejnom prerokúvaní územného zámeru v rámci jeho posúdenia podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov neboli k nemu obyvateľmi obce vznesené pripomienky alebo námietky, ani podané písomné stanoviská.

K námietke o nedoručení rozhodnutia verejnou vyhláškou žalovaný uviedol, že stavebný zákon neurčuje taxatívne, kedy je potrebné územie považovať za rozsiahle, toto posúdenie ponecháva stavebnému úradu, ktorý využil toto svoje právo v danom prípade a vzhľadom na okolnosti veci nepovažoval za potrebné aplikovať § 42 ods. 2 Stavebného zákona.

Pokiaľ žalobca namietal zmeny vzhľadu krajiny najmä vytvorením „valu“ okolo ťažobného areálu a výstavbu rodinných domov v blízkosti ťažby, k tomuto žalovaný uviedol, že námietky rovnakého obsahu predložil žalobca v odvolacom konaní a žalovaný sa nimi zaoberal a vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Podľa spisového materiálu správneho orgánu sa jedná o protiveterné zemné valy a podmienku ich realizácie zahrnul KSÚ do podmienok územného rozhodnutia na odporúčanie Obvodného úradu životného prostredia Dunajská Streda, odboru štátnej správy zložiek životného prostredia č. A 2009/00228-002 Pla zo dňa 20.01.2009.

Pokiaľ žalobca namietal spôsob, akým si správny orgán prvého stupňa aťahoval právomoc vo veci rozhodnúť, žalovaný poukázal na to, že zo spisového materiálu, ktorý bol podkladom na rozhodnutie KSÚ jednoznačne vyplýva, že dôvodom, pre ktorú KSÚ využil výnimku zo zásady vecnej a miestnej príslušnosti k prevzatíu rozhodovacej právomoci (§ 50 Správneho poriadku), boli prietoky v konaní zo

strany obce Čakany, ako stavebného úradu.

Zúčastnený účastník, spoločnosť ZEDA Bratislava spol. s r.o. sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo 6. júna 2014, v ktorom taktiež žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil. K námietkam žalobcu týkajúcim sa procesných pochybení a nespôsobilosti súdneho prieskumu rozhodnutia o využití územia poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedený v uznesení z 27. mája 2013 sp. zn. 3Sžp/21/2012, ktoré bolo vydané v súvislosti s konaním Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14S/78/2009, podľa ktorého: "...dotknutí ťažbou štrkopieskov kvôli hlučnosti a prašnosti môžu byť žalobcovia (Q., I., I. a P., ktorí sa domáhali účasti v územnom konaní, (pozn. odvol. súd)) až rozhodnutím, na základe ktorého môže byť ťažba uskutočňovaná. Takýmto rozhodnutím je rozhodnutie Obvodného banského úradu v Bratislave č. 36-2071/2009 zo dňa 24.07.2009 o povolení zmeny č. 1 povoleného dobývania ložiska nevyhradeného nerastu - štrkopieskov v k. ú. Čakany, ktorým povolil dobývanie ložiska nevyhradeného nerastu - štrkopieskov aj na pozemku s parc. č. XXX/XX o výmere 186 378 m² v k. ú. Čakany. Námietky žalobcov 4/ - 7/ tak smerovali k faktickému stavu, ktorý mohol nastať až na základe povolenia dobývania ložiska nevyhradeného nerastu. Ak má na rozhodnutie o využívaní územia nasledovať ešte ďalšie rozhodnutie, až na základe ktorého môže byť ťažba uskutočňovaná, nemôžu byť samotným rozhodnutím o využívaní územia, na základe ktorého nie je možné ešte dobývať ložisko nevyhradeného nerastu, a ktorým sa iba povoľuje využívanie územia a určujú sa podmienky využívania územia, žalobcovia ipso facto priamo dotknutí na svojich právach. Ich dotknutie bolo preto nevyhnutné v konaní preukázať napr. znaleckým posudkom, odborným vyjadrením, alebo inou listinou deklarujúcou aspoň potenciálny negatívny vplyv...".

Vzhľadom na skutkovú príbuznosť oboch konaní, nemohol podľa názoru účastníka Krajský súd v Bratislave dospieť k inému právnomu záveru, aký uviedol v napadnutom rozsudku, nakoľko takýto postup by bol v rozpore so zásadou právnej istoty účastníka konania, keďže v skutkovo takmer identickom prípade, by krajský súd nerespektoval právny názor nadriadeného súdu.

Podľa názoru účastníka, žalobca do dnešného dňa žiadnym spôsobom nepreukázal, že napadnutým rozhodnutím KSÚ došlo k zásahu do jeho práv, pričom jeho námietky v súvislosti s porušením procesných práv sú v tomto štádiu irelevantné, keďže doručenie rozhodnutia KSÚ bolo procesným právom žalobcu učené za dost'. Skutočnosť, že sa po doručení rozhodnutia KSÚ žalobcovi nekonala miestna obhliadka nemôže podľa názoru účastníka v žiadnom prípade opodstatňovať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia KSÚ. Rovnako uvedené nemôže byť v rozpore so zásadou dvojinstančnosti, nakoľko odzrkadením tejto zásady bolo práve doručenie rozhodnutia KSÚ žalobcovi a následné odvolacie konanie pred žalovaným.

Za účelovú považoval aj námietku žalobcu o porušení povinnosti KSÚ doručovať rozhodnutia v predmetnej veci formou verejnej vyhlášky, nakoľko podľa jeho názoru znenie § 36 ods. 4 a § 42 ods. 2 Stavebného zákona pripúšťa alternatívu doručovania vo forme verejnej vyhlášky iba za súčasného splnenia ďalších predpokladov, ktoré v danom prípade splnené neboli, nakoľko vlastníkom pozemkov susediacich s pozemkami, na ktorých sa ťažba realizuje bola aj je výhradne spoločnosť ZEDA Bratislava, s.r.o., ktorá bola aj jediným účastníkom konania. Tiež poukázal na to, že v súčasnosti prebieha aj naďalej ťažba na časti pozemku parc. č. XXX/XX v k. ú. Čakany, pričom rozšírenie ťažobnej plochy nespôsobuje žiadnu zmenu už zrealizovaných a skolaudovaných stavebných objektov. Napadnuté rozhodnutie KSÚ iba rozširuje ťažobné plochy, ktoré už predtým boli na ťažbu štrkopiesku právoplatne určené, a teda je zrejmé, že dané rozhodnutie KSÚ a ani následné potvrdzujúce rozhodnutie žalovaného nemohli zmeniť postavenie žalobcu takým spôsobom, aby bol ukrátený na svojich právach.

Tiež apeloval na princíp proporcionality a dobrej správy v súvislosti s následkami, ktoré by v prípade vyhodenia žalobe mohli byť preňho likvidačné.

K námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu zo strany krajského súdu, účastník poukázal na to, že žalobca spochybňuje závery uvedené v stanovisku EIA a opätovne tvrdí, že toto bolo nesprávne resp. nedostatočne zohľadnené, pričom však konkrétne dôkazy o nepravdivosti resp. nedostatočnosti posúdenia vplyvov na životné prostredie v konaní nepredložil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a

§ 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený 28. septembra 2015 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, teda najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách citovaného ustanovenia § 244 ods. 1 OSP súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia.

Podľa § 32 písm. a) Stavebného zákona, umiestňovať stavby, meniť využitie územia a chrániť dôležité záujmy v území možno len na základe územného rozhodnutia, ktorým je rozhodnutie o umiestnení stavby;

b) rozhodnutie o využití územia.

Podľa § 34 ods. 1 účastníkom územného konania je navrhovateľ, obec, ak nie je stavebným úradom príslušným na územné konanie a ten, komu toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu. 1g)

Podľa ods. 2, v územnom konaní o umiestnení stavby, o využívaní územia, o stavebnej uzávere a o ochrannom pásme sú účastníkmi konania aj právnické osoby a fyzické osoby, ktorých vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám, ako aj k susedným pozemkom a stavbám vrátane bytov môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté.

Podľa § 36 ods. 4, začatie územného konania o umiestnení líniovej stavby alebo v odôvodnených prípadoch aj zvlášť rozsiahlej stavby, stavby s veľkým počtom účastníkov konania, ako aj územného konania o využití územia, o stavebnej uzávere a o ochrannom pásme, ak sa týka rozsiahleho územia, oznámi stavebný úrad účastníkom územného konania verejnou vyhláškou. Stavebný úrad oznámi začatie územného konania verejnou vyhláškou aj v prípade, že mu účastníci konania alebo ich pobyt nie sú známi.

Podľa § 37 ods. 1, podkladom pre vydanie územného rozhodnutia, sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce, alebo zóny, podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú spracované územno-plánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a, inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní.

Podľa ods. 2 stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov, preskúma návrh a jeho súlad s pokladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a podobne, pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom.

Podľa ods. 3 stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov, ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územno-plánovacou dokumentáciou.

Podľa § 39 v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie, včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov projektovej dokumentácie alebo jej časti, podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 39a ods. 1, rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa ods. 2, v podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky:

na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,

na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby, vrátane odstupov od hraníc pozemku od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb s osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, napojenie na sieť technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek, na úpravu jeho nezastavaných plôch,

vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,

vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov

Podľa § 39b ods. 3 písm. e), rozhodnutie o využívaní územia sa vyžaduje na ťažobné práce, im podobné práce a s nimi súvisiace práce, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 42 ods. 2 verejnou vyhláškou sa oznámi územné rozhodnutie o umiestnení líniovej stavby a v odôvodnených prípadoch aj o umiestnení zvlášť rozsiahlej stavby, stavby s veľkým počtom účastníkov konania, ako aj rozhodnutie o využití územia a o ochrannom pásme, ak sa týka rozsiahleho územia. Doručenie sa uskutoční vyvesením územného rozhodnutia na 15 dní spôsobom v mieste obvyklým. Posledný deň tejto lehoty je dňom doručenia.

Podľa § 37 ods. 6 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov, platnosť záverečného stanoviska k činnosti je tri roky odo dňa jeho vydania. Záverečné stanovisko stráca platnosť, ak sa počas jeho platnosti začne konanie o umiestnení alebo povolení činnosti podľa osobitných predpisov (napr. Stavebný zákon).

V predmetnom prípade sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o využití územia, ktorým správny orgán povolil rozšírenie ťažobnej plochy už existujúcej ťažby štrkopieskov v k. ú. žalobcu.

V odvolaní predovšetkým namietal správnosť záverov krajského súdu o tom, že rozhodnutie o využití územia nemôže zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov žalobcu.

Na rozdiel od krajského súdu odvolací súd je toho názoru, že rozhodnutie o využívaní územia môže vždy zasiahnuť do práv obce, katastrálneho územia ktorej sa využívanie územia dotýka. Preto obec, pokiaľ nevystupuje v konkrétnej veci ako stavebný úrad, ako tomu bolo v prejednávanom prípade, je vždy účastníkom konania o využívaní územia, čo ostatne vyplýva aj z § 34 ods. 1 Stavebného zákona. Tento právny záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. októbra 2010 sp. zn. 3Sžo 117/2010 a neodporuje ani záverom vysloveným v citovanom uznesení najvyššieho súdu z 27. mája 2013 sp. zn. 3Sžp/21/2012.

Ďalej zopakoval svoje námietky uvedené v žalobe týkajúce sa nepoužitia verejnej vyhlášky ako formy

doručovania, najmä z pohľadu toho, že v predmetnom prípade išlo o zvlášť rozsiahlu stavbu, a taktiež porušenia práva na dvojstranné správne konanie - keď po doručení rozhodnutia KSÚ správny orgán nezopakoval ústne pojednávanie spojené s miestnou obhliadkou.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že znenie § 36 ods. 4 ako aj § 42 ods. 2 Stavebného zákona je potrebné vykladať v súvislosti s § 34, ktorý vymedzuje okruh účastníkov územného konania. Preto samotné tvrdenie, že ide o rozsiahlu stavbu nemôže mať automaticky za následok použitie verejnej vyhlášky, ako formy doručovania relevantných oznámení a rozhodnutí v územnom konaní, resp. jej nepoužitie nemôže mať bez ďalšieho za následok nezákonnosť postupu správnych orgánov. Navyše v prejednávanej veci žalobca neuviedol v čom vidí dôvodnosť takéhoto postupu, t. j. použitia verejnej vyhlášky ako formy doručovania.

Pokiaľ žalobca namieta porušenie jeho procesných práv nemožnosťou účasti na miestnej obhliadke, ktorá sa konala ešte predtým, ako sa on sám stal účastníkom konania, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že možno súhlasiť s názorom žalobcu, že takýto postup správneho orgánu nie je v súlade so zákonom, avšak, v kontexte konkrétnych okolností prejednávanej veci, i s poukazom na § 250i ods. 3 OSP je zrejmé, že žalobcovi, ako stavebnému úradu, musel byť známy faktický stav veci, a preto nezopakovanie miestnej obhliadky za účasti žalobcu nemohlo mať samé o sebe vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že žalovaný sa nevysporiadal s otázkou aktuálneho posúdenia vplyvov žiadosti stavebníka na životné prostredie, nakoľko stanovisko EIA bolo už v tom čase neaktuálne, odvolací súd považuje za potrebné upozorniť na to, že žalobca neuviedol jediný relevantný dôkaz na základe ktorého by bolo možné uzavrieť, že stanovisko EIA bolo v čase rozhodovania KSÚ neaktuálne a taktiež zo žaloby, ani z odvolania nevyplyva, že by žalobca poukázal na konkrétne porušenie plnenia podmienok tohto stanoviska zo strany stavebníka.

Zo spisového materiálu nad všetku pochybnosť vyplýva, že stanovisko EIA bolo vydané 2. februára 2007. V zmysle § 37 ods. 6 zák. č. 24/2006 Z. z. je toto platné tri roky od vydania a nestráca platnosť, ak sa počas jeho platnosti začne konanie o umiestnení alebo povolení činnosti. Účastník konania podal žiadosť o vydanie rozhodnutia o využití územia, v ktorej žiadal rozšíriť existujúcu ťažbu, 26. januára 2009, len dva roky od jeho vydania, t. j. v čase, keď stanovisko EIA bolo platné. Toto stanovisko posudzovalo vplyv vodnej ťažby štrkopieskov na ložisku nevyhradeného nerastu vykonávanej v období r. 2006 - 2045 umiestnenej v k. ú. Čakany parcelné čísla: vodná ťažba - XXX/XX, XXX/XX, XXX/X (časť), XXX/X (časť), XXX/XX (časť); ostatné plochy - XXX/X. (časť), X (časť), X,X,XX (časť), XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX.

V rámci vyhodnocovania vplyvov na obyvateľstvo bolo skonštatované, že významné narušenie kvality a pohody života obyvateľov sa neočakáva. Prijateľnosť činnosti deklarovalo obecné zastupiteľstvo dotknutej obce pri prezentácii činnosti a ďalších rokovaní o návrhu ťažby. V záverečnom stanovisku k navrhovanej činnosti bola realizácia navrhovanej činnosti odporúčaná za predpokladu splnenia podmienok a realizácii opatrení uvedených v kapitole VI./3 záverečného stanoviska.

Žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa, sa so stanoviskom EIA v celom rozsahu stotožnili, a preto, aj keď bolo stanovisko EIA „len“ jedným z podkladov rozhodnutia stavebného úradu, nebolo porušením práva účastníka konania na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ak KSÚ neuviedol vo svojom rozhodnutí dôvody, pre ktoré sa so stanoviskom EIA stotožnil. Stanovisko EIA vydal kompetentný orgán, toto bolo riadne odôvodnené, a preto opakovanie dôvodov v ňom uvedených v rozhodnutí KSÚ by bolo nadbytočné.

Podrobné odôvodnenie rozhodnutia stavebného úradu pokiaľ ide o stanovisko EIA by bolo namieste len v prípade, pokiaľ by sa stavebný úrad od tohto stanoviska vo svojom rozhodnutí odchyľil (pozri medzi inými rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžp 27/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžp 7/2008, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5SŽZ/1/2010).

Pokiaľ žalobca tvrdil, že stanovisko EIA bolo neaktuálne a poukazoval na judikatúru SD EÚ, neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že v rozhodnutiach, o ktoré žalobca opieral svoje tvrdenia SD EÚ vyslovil tieto názory: "... Za týchto okolností z článku 2 ods. 1 smernice 85/337 v znení zmien a doplnení vyplýva, že projekty, ktoré pravdepodobne majú významné vplyvy na životné prostredie v zmysle jej článku 4 v spojení s prílohami I a II rovnakej smernice, podliehajú pred vydaním (viacetapového) povolenia posúdeniu z hľadiska ich vplyvov (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. januára 2004, Wells C-201/02, Zb.s. I-723, bod 42). V tomto ohľade Súdny dvor v rozsudku Wells (už citovaný, bod 52) upresnil, že ak vnútroštátne právo zavádza viacetapové povoloňacie konanie, v rámci ktorého jedno rozhodnutie je hlavné a ďalšie rozhodnutie je vykonávacie, ktoré nemôže ísť nad rámec parametrov určených hlavným rozhodnutím, účinky, ktoré projekt pravdepodobne má na životné prostredie, musia byť určené a posúdené počas konania, v ktorom má byť vydané hlavné rozhodnutie. Len ak je možné určiť tieto účinky až v konaní týkajúcom sa vykonávacieho rozhodnutia, iba vtedy sa posudzovanie musí uskutočniť v rámci tohto posledného uvedeného konania. V danom prípade predmetný režim stanovuje, že posudzovanie vplyvov projektu na životné prostredie sa môže uskutočniť výlučne v prvotnej etape vydania stavebného povolenia na základe predbežného projektu a už nie v rámci neskoršej etapy schvaľovania vyhradených častí projektu." (rozsudok vo veci C-508/03 body 103 až 105).

...,...Napokon treba pripomenúť, že Súdny dvor v bode 52 už citovaného rozsudku Wells upresnil, že ak vnútroštátne právo upravuje viacero etáp konania o povolení, z ktorých jedna je hlavným rozhodnutím a druhá je vykonávacím rozhodnutím, ktoré nesmie presiahnuť rámec hlavného rozhodnutia, účinky, ktoré môže projekt mať na životné prostredie, sa musia identifikovať a posúdiť v konaní týkajúcom sa hlavného rozhodnutia. Len v prípade, že sa tieto účinky dajú identifikovať až v konaní týkajúcom sa vykonávacieho rozhodnutia, by sa takéto posúdenie malo uskutočniť v priebehu tohto konania." (rozsudok vo veci C-290/03 bod 47).

Navyše, vo veci C - 201/02 zo 7. januára 2004 (Delena Wells vers. Secretary of State for Transport, Local Government and the Regions) išlo oproti skutkovým okolnostiam v prejednávacom prípade o podstatne odlišné skutkové okolnosti, keď tzv. „staré povolenie na ťažbu“, ktoré bolo považované za povolenie, pri ktorom sa vyhodnocovali dopady na životné prostredie bolo vydané pred 3. júlom 1988, konkrétne v roku 1947! (bod 8, 46 až 48 rozsudku) a žiadosti o obnovenie ťažby podal žiadateľ v roku 1993, 1994, 1997 a 1998, pričom k týmto dátumom sa nové vyhodnotenie vplyvov na životné prostredie v zmysle Smernice 85/337 neurobilo.

V prejednávacom prípade bol rozdiel medzi dátumom vydania stanoviska EIA a dátumom podania žiadosti o rozšírenie ťažby len dva roky.

Z uvedeného je zrejmé, že postup KSÚ bol v súlade aj s uvedenými rozsudkami SD EÚ, nakoľko v rámci viacetapového povoloňacieho konania boli vplyvy predmetnej činnosti na životné prostredie vyhodnotené v počiatočnom štádiu povoľovania, stanovisko EIA bolo v čase podania žiadosti o rozšírenie ťažby platné a obsahovalo vyhodnotenie vplyvov na životné prostredie aj tejto „rozšírenej činnosti“.

S tvrdeniami žalobcu ohľadne vysychania studní sa podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány v správnom konaní taktiež riadne vysporiadali.

Navyše, z odborného posudku Výskumného ústavu vodného hospodárstva z 10.9.2012 ktorý je súčasťou administratívneho spisu vyplýva, že cit: "... odkrytie hladiny podzemnej vody vytvára hladinový skok. Pričom v časti v smere prúdenia podzemných vôd odkrytá voľná hladina podzemných vôd podzemné vody drénuje a naopak zo smeru prúdenia od odkrytej hladiny podzemné vody dotuje. Výsledkom je, že v oblasti pred vstupom podzemných vôd do jazier sa hladiny podzemných vôd znížia a v oblasti opätovnej infiltrácie vôd jazera do podzemia sa hladiny podzemných vôd zvýšia (t. j. v časti najbližšej k situovaným studniam...). V ložisku bude čerpaných maximálne 28l.s-1 vody, ktorá sa však dostane naspäť do prostredia, technologicky sa tu preto nemá ako strácať voda...".

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému, ako aj zúčastnenému účastníkovi, spol. ZEDA Bratislava spol. s r.o., právo na náhradu trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.